

Ἡ δόξα, κόρη τ' οὐρανοῦ  
ποῦ ἀκτινοφορεῖ,  
τὸν γοῦν μεθύει τοῦ κοινοῦ,  
πλήν δὲν παρηγορεῖ.

—οοο—

Τὸ γλυκὺ ρόδον ἄν ἀνθῇ,  
ἄν θάλλωσ' οἱ καρποί,  
τὸ ρόδον θεὰ μαρτυρῇ,  
τὸ μῆλον θὰ κοπῇ.

—οοο—

Τί βλέπομεν ἐπὶ τῆς γῆς;  
φθορὰν παντοτεινὴν  
δοῖ τὸ ἥστρον τῆς αὐγῆς  
εἰς νύκτα σκοτεινὴν.

—οοο—

Ἄδυτον ὅμως τῆς ψυχῆς  
εἶν' ἡ παιδεία φῶς,  
καὶ ἀληθῶς εἶν' εὐτυχῆς  
ὁ ἀληθῶς σοφός.  
(Ἐκ τῶν τοῦ Α. Ρ. ΡΑΓΚΑΒΗ.)

### Εἰς τὴν Πρῶτην τοῦ ἔτους.

—οοο—

Ἐξ ἁστρον ἔτι ἔδυσεν ἐκ τ' οὐρανοῦ τῶν χρόνων,  
Ἐξ ἔπος ἔτι ἔσθυσεν, . . ἀπέθανεν, . . ἐχάθη,  
Καὶ ἄλλος νεαρὸς ἀστὴρ, τὸν οὐρανὸν χρυσάων,  
Φαῖδρος ἀπὸ τοῦ μέλλοντος ἀνέρχεται τὰ βάθη.

—οοο—

Νὰ κλαῖσωμεν τὸν θνήσκοντα, ἢ νὰ χαρῶμεν φίλοι,  
Τοῦ νεογνοῦ τὴν γέννησιν φαιδροὶ ἀνευφημοῦντες;  
Ἄς κλαῖσωμεν! ὦ, τῶν θνητῶν ἀπέμαθον τὰ χεῖλη  
Νὰ μεῖδιον, κ' ἐμάθομεν νὰ κλαίωμεν θνητοῦντες!

—οοο—

Ἄς κλαῖσωμεν, . . ἀλλ' ὅχι, μὴ, τὸν θάνατον τοῦ  
[χρόνου!]

Μὴ ζῶν ἐπαρηγόρησε τὰ ἄλγη τῶν ψυχῶν μας;  
Μὴ τὸν ὁδόντα ἄραγε ἐξήμβλυσε τοῦ πόθου,  
Τὸ δάκρυ μὴ ἀπέμαξε ποτὲ τῶν οφθαλμῶν μας;

—οοο—

Ὅταν σὺ, τάλια, ἐκλαίεις, ὦ! δὲν σ' ἐπαρηγόρει  
Ἀνελσθητός παρήρχετο εἰς τὰς ἀλύσσουσας πλέων.  
Ἄγου αὐτὸς ἀπέθανε, καὶ σὺ μὴ πενθηφόρει . . .  
Μὴ τὸν θνητῆς, μὴ σπαταλῇς τὰ δάκρυά σου  
[κλαίων.

—οοο—

Ναί! μὴ ἀφίρῃς δάκρυ σου ὁ τάφος τῶν νὰ πικρῇ.

Εἶνε ὑγρὸν πολύτιμον, ὑγρὸν ζωὴν ἐγκλείον  
Ὁ χύρει ἡ καρδία μας τοσοῦσα, ὅπως χύρει  
Τὸ κόμμα του τὸ τοσηρὸν δειδρύνει δακρύνον!

—οοο—

Καὶ τί λοιπὸν νὰ κλαῖσωμεν; . . ὦ! ποῖα εἰρωεῖα  
Νὰ ἐρωτῇ ὁ ἄνθρωπος τί νὰ θρηνησῇ πρέπει.  
Ταλαίτωρε! τίς ῥεμβασμὸς, τίς ἐκτασις γλυκεῖα,  
Τίς κρύφιος χαρὰ λοιπὸν νὰ κλαίης σ' ἀποτρέπει;

—οοο—

Χαρά; . . ἦτις τὰ ὧτά της εἰς τὰς κραυγὰς σου,  
[φράττει,

Καὶ πρὶν φαιδράναχωρεῖ, καὶ σὺνδρει πρὶν φωτῆσθαι,  
Ἦτις φρουρὸν τῇν μέλαν της τῶν συμφορῶν σου  
[τάττει

Ἦνα μὴδὲ τῆς λήθης κἄν ἡ νάρκη σὲ κοιμῇ;

—οοο—

ὦ! ὅχι κλαῖσον, θρηνησον τοὺς πόθους, τὰς χα-  
[ράς σου,

Τὸ παρελθόν σου θρηνησον, ἄν ἐφυγὲν ὡραῖον,  
Ἡ ἄφες κἄν τὰ ρεύσωσι σιγὰ τὰ δάκρυά σου,  
Ὅσα φλογῶδες παρελθὸν ἐγέννησε καὶ καῖον.

—οοο—

Ναί! κλαῖσον τὰς χιμαῖρας σου, τοὺς πόθους, τοὺς  
[δρείπους,

Ὅσους πικρά ἐξέγερσις διέλυσ' αἰφριδίως,  
Τὰς τέρψεις ἅς ἐκ κύλικος ἰσοχειλοῦς καὶ πλήρους  
Ὁ μέλλων σου ὑπέσχετο νὰ σὲ ποτίσῃ βίος!

—οοο—

. . . . .  
ὦ! πόσον εἶν' ἐγωῖστος ὁ ἄνθρωπος ὁ κλαίων,  
Καὶ ἄλλοι, ἄν αὐτὸς θρηνῇ, νὰ συνθρηνώσιν θέλει,  
Καὶ νὰ σκορπίῃ τὴν χαρὰν τοῦ στήθους τῶν ἐγγείων  
Πικρίας δηλητήριον ὅπου ὑπάρχει μέλι!

—οοο—

Συγγνώμην, φίλοι μου, εἰς στενάλῳν σᾶς βαρύνω,  
Ἄν, ἔτι τολμηρότερος, ποθῶ νὰ συνθρηνῇτε!  
Ἀγῆσατέ με νὰ θρηνῶ, τὸ δάκρυ μου νὰ χύνω,  
Καὶ σεῖς, ἀμέριμνοι, φαιδροὶ τὰς ὥρας σας χαρῇτε.

—οοο—

Τὸν χρόνον τὸν ἀμέριμον χαρῇτε ἀμερίμνως! . .  
Φαῖδρος αὐτὸς ἀνέτειλε, . . φαιδροὶ σεῖς ὡς ἐκεῖνος.  
Δεχθῆνέ τον καὶ εἰς φαιδρὸς τοῦ στόματός σας ὦ-  
[μος

Ἄς κάμῃ νὰ λησμορευθῇ ὁ ἰδικός μου θνητός.

ΑΓΓΕΛΟΣ ΣΤ. ΒΑΣΙΛΟΥ.